

“Graag wou ik het hebben over het wezen van de vraag. Is het niet zo dat de vraag ons dichterbij de waarheid brengt?”

“U bedoelt, indien de vraag beantwoord wordt?”

“Was dat uw vraag, of wellicht als antwoord bedoeld?”

“Dat is een juiste vraag. Wie weet bedoeld als doorvraag, desnoods als laddervraag naar de volgende trede.”

“Een vraag zou kunnen zijn: Brengt de vraag ons wel echt dichterbij en zo ja, waarbij dan? En hoe dichtbij of dichterbij zou dan het doel zijn?.. Zonder veraf geen dichtbij namelijk.”

“Verheldering, als een nieuwe dag..”

“Verheldering, als in: Nóu zie ik de horizon..! Of snap ik alles.”

“Is het niet zo dat dit de eigenlijke functie van het antwoord behelst, mits goed begrepen? Of zou een vraag an sich al voldoende wijsheid bieden om verheldering te kunnen geven ?”

“De vraag kan beschouwd worden als een willekeurige oplossing voor onwillekeurig welk probleem, waarvan de eeuwige vraag blijft: Wat zou er zich achter deze deur bevinden? Met andere woorden: Is dit wel een deur? Niet zelden is een onderwerp geneigd af te drijven, middels het stellen van de zogenaamde afleidingsvraag. Waarbij im frase gesteld kan worden wat belangrijker is, het onderwerp of het desbetreffende pad. Anders gezegd: Heeft de vraag altijd een dienstverlenende functie, of kan hij evengoed of misschien zelfs beter zelfstandig opereren?”

“Mogelijkerwijs indien het stellen ervan reeds een antwoord bevat. Dan wellicht.. Enfin, als ik het wel heb, was dit overigens het eerste antwoord?”

“Mijn inziens zijn er al meerdere antwoorden gegeven, die echter meer als vraag vermomd binnen kwamen, of louter bevestigden. Maar goed, laten we voorgenoemd fictieve voorbeeld in de praktijk brengen. Hebben alle voorgaande vragen meer duidelijkheid geschapen dan slechts dat ene antwoord?”

“Pardon, welk antwoord, als ik vragen mag?”

“De eerder gegeven, als antwoord doorgaande opmerking: Misschien als het stellen ervan al het antwoord bevat. Dan wellicht..”

“Daar is voor mij geen zandkasteel van te bouwen, zo zonder context, als u mij niet kwalijk neemt..”

“Allesbehalve. Eerlijk gezegd scheppen onbeantwoorde vragen voor mij meer duidelijkheid, dan het eerste beste antwoord. Een antwoord timmert meedogenloos dicht, terwijl een vraag liever openwrikt. Antwoorden zijn vaker persoonlijk, vragen daarentegen onderzoekend, met een dieper liggende drijfveer om te begrijpen, een soort band aan te gaan, terwijl een antwoord eerder een soort verklaring lijkt te zijn, waarmee een zaak kan worden afgedaan. Vergelijkbaar met een ingang en een uitgang bijvoorbeeld.”

“Zoals de ingang van de uitgang en de uitgang van de ingang?”

“Dan heeft u ze allebei te pakken, zowel de vraag als het antwoord. Hoewel het verschil wellicht daarin ligt dat een vraag meerdere antwoorden kan hebben, en een antwoord meerdere vragen kan oproepen, terwijl de ingang van de uitgang en de uitgang van de ingang, meer op een één-op-één relatie duidt.”

“Neemt u mij niet kwalijk, maar mijns inziens begint deze conversatie ondertussen steeds meer op een doolhof te lijken.”

“Geenszins, zou ik durven u iets kwalijk te nemen. In een doolhof echter, heeft u niet zoveel aan vragen stellen. Integendeel, daar ter plaatse zou ik u adviseren toch vooral naar de uitgang te zoeken en met enig geluk deze te vinden, tenzij u natuurlijk verlegen zit om een slaapplek voor de nacht.”

“Bedoelt u in het doolhof zelf?”

“Uiteraard, mits overkapt, natuurlijk! Indien dit niet het geval is, kunt u beter naar een alternatieve locatie op zoek gaan, indien u de uitgang op tijd kunt vinden, zoals u wel zult begrijpen.”

“Ik neem aan dat ik wel in de gelegenheid ben om hiernaar te vragen, mocht er zich iemand ter plaatse in mijn directe omgeving bevinden.”

“In mijn optiek is het voordeel van het zich met meerdere mensen in een doolhof te begeven, dat er verschillende opties tegelijkertijd uitgeprobeerd kunnen worden. Of men elkaar daarna nog kan vinden, hangt natuurlijk als een heet hangijzer in de lucht, dat begrijpt u wel. Heeft men pech, dan verliest men de uitgang weer uit het oog, ogenblikkelijk na hem op het spoor gekomen te zijn, in de zoektocht naar elkaar, om het goede nieuws te kunnen vertellen. Zo kan men bezig blijven.”

“Vindt u het niet hilarisch om uitgerekend in een doolhof naar de juiste weg te vragen? Hoezo zou een ander het namelijk beter denken te weten? Als die ander echt wijs zou zijn, zou hij zich namelijk hoogstwaarschijnlijk overal, behalve in het doolhof begeven.”

“Pardon, u ziet de technicus over het hoofd, die het doolhof checkt of alles nog in orde is.”

“U heeft gelijk. Indien ik technicus in zo’n werkomgeving zou zijn, zou ik in ieder geval een plattegrond van de desbetreffende locatie meenemen.”

“Bedoelt u de plattegrond van het doolhof? In onderhavig geval kan deze evengoed in één moeite door op de aanwezige wanden van het doolhof geschilderd worden, of meent u dat ik ernaast zit?”

“Hmm, ik vraag mij opeens hevig af wat de achterliggende drijfveer waarmee het doolhof tot stand gekomen is zou kunnen zijn, indien alle antwoorden zich reeds op de wanden zelf bevinden?”

“Juist. Laat mij een gooi doen: Om andere vragen te kunnen stellen aan voorbijgangers, dan de meest voordehandliggende, banaalste vraag waar de uitgang zich zou kunnen bevinden bijvoorbeeld?”

“Ah, u bedoelt, dat men dan in eerste en laatste instantie níet naar de bekende weg vraagt?”

“Correct. Niet naar de bekende, en evenmin naar de onbekende weg. Dat men allesbehalve naar de weg vraagt, dat dat onderwerp zorgvuldig vermeden en niet verder uitgemolken wordt. Als het u beliebt. Ofwel dat men een autonome vraag stelt, en er gelijk in dezelfde adem achteraan meldt dat men niet op een antwoord zit te wachten, maar de vraag toch vooral voor zichzelf wil laten spreken.”

“Men zou in dat geval kunnen tegenwerpen waarom de vraag dan toch -tegen beter weten in, gesteld wordt, gezien het reële gevaar dat er ontstaat, aan een willekeurig antwoord gekoppeld te worden, of een wedervraag teruggevuurd te krijgen. Denkt u overigens dat een wedervraag wel geoorloofd is?”

“Wellicht kan een wedervraag beschouwd worden als een verkapt antwoord met een vraagteken erachter, een soort vermomming, een listige undercover?”

“Pardon, u stelde een wedervraag, of stelde u een wedervraag?”

“Dank u. Voor zover ik weet gaf ik een antwoord in de vorm van een wedervraag.”

“Hoe weet u dat zeker?”